

311. II. 88.

64.

VID

MAJOREN

OCH

RIDDAREN AF KONGL. SVENSKA SVÄRDS-ORDEN

A B R A H A M M A T T H I A S B R U N C R O N A S

G R A F,

DEN 10 JANUARI 1817.

ÅBO, 1817.

Tryckt hos J. C. Frenckell & Son.

AND

MAJORITY

OF

MEMBERS OF THE SENATE OF THE STATE OF NEW YORK

ABRAHAM MATTHEWS BRUNSON

OF

NEW YORK

As of 1813

Printed by J. G. Peterson & Son

Vid åfynen af den förgängliga lemning, vi här äro församlade att under Religionens besegling återlemna åt den jordiska gömman, hvilka betraktelser måste icke uppstå ej blott hos förjande afkomlingar, anhörige och vänner, utan ock hos hvarje i Dygdens fotspår sträfvande medmänniska, som med handen på sitt hjerta, manande, tillfrågar sig själf: har du, som denne saknade, lefvat för dina plikter, har du som han vinnlagt dig att, när en dag ditt stoft skall nedläggas i jorden, och din själ redan framträdte inför den Högste Domaren, förtjena, likasom han, minne och väl-signelser?

Icke alltid fällas tårar på bortgångnes Grifter. Mången hvilat der utan minne och utan saknad, mången med ett namn bevaradt mera af ryktet än af ömheten som klagat sin förlust. Sådant är icke här fallet. Griften emottager här icke en berömd Statsman, icke en vidtfrejdad Krigare, utan en anspråkslös Naturrens och Dygdens Älskling, och, som fådan, en förefyn för Makar och Fäder; i vänskap, i tacksamhet mot Gud och människor, i fann upplysning, i umgängets behag, och i alla de stilla dygder som pryda och hedra Samfundsmänniskan, ett efterdöme för sina likar. Dessa egenskaper förtjena saknad och tårar, och dem icke blott af det vanliga slag, som ofta härröra endast af tillfällets sorglighet, och af den påminnelsen: människa, du måste dö!

Dyg-

Dygdige bortgångne Man, Make, Far och Vän! lång var Din jordiska bana, men vist icke lång nog för Dina efterlemnades önsknings och hopp; ty Du lyckfalgade den husliga krets som Dig omgaf; Du lyckfalgade med Ditt äfven på verldskänedom rika umgänge alla de kretsar, i hvilka Du Dig befann: alltid utgjorde Du der en prydnad; alltid var Du der högaktad och älskad af alla dem som kände Ditt sanna värde.

Du är icke mer! men Du lefver ej blott i ett bättre lif, utan ock uti den Dygdiges åminnelse, som, om ock mindre varaktig än Bronzens och Marmorns vårdar, likväl är långt mera tillfredsställande än de.

De tårar Din efterlemnade värdiga Maka och Dina barn fällt och fälla, äro likafå sanna som de i det första utbrottet varit bittra. Småningom blifva äfven de en källa till tillfredsställelse och lugn i hjertat, och upplösa sig uti välsignelser öfver Ditt stoft.

Vid denna Grift helfe vi Dig med ett evigt farväl i detta lifvet, men tillika med fast hopp om ett bättre efter detta, der Du inför den Alldråhögste väntar oss, och kallar oss på samma väg till samma lyckfalgighet.

Vandringsmannen, då hans öga möter Din konstlösa Grafvård, skall kanske fråga: — hvem hvilar här? — Dina samtida skola svara: *en Dygdig Man*; och den enkla stenén äfven i en framtid upprepa namnet: *Abraham Matthias Bruncrona!!!*
